

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 5. rožnika 1896

List 23.

Tožba Sijonske hčere.

(Prosto poslovenjena.)

Mrači se, v vertu tu sedim,
Pod palmami vzdihujem,
Sirota bridko se solzim,
Ljubimca pričakujem.

Verjeti jaz ne morem, ne,
Da kdaj nebeško milo
Obliče to, razdjano vse,
Podobno bi mu bilo.

A vendar, udje so le to
Preljubljenega Sina;
Oj proč je up in serca dno,
Prešinja bolečina!

Kako prečudno bil je mil.
Izmed otrok človeških,
Res ni ga, ki bi lepši bil,
V prostorih vseh nebeških!

In zdaj, — vse ranjeno telo
V naročje sem dobila;
Razbičano, oh prestrašno,
Kako bi ne tožila!

Oj to oko, ki kdaj svitlo
Kot zvezde je žarelo,
Svitlobo je zgubilo vso,
Ugasnilo, stemnelo.

Oj slične roži z Jerihe
Te ustnice cvetoče
Brez barve smertno zdaj bledé,
Kako je to mogoče!

Kdo te oskrnil je, oj kdo,
Ti radost duše moje?
Oj solnce, luna, oj nebo,
Kdo dal mu ran je broje?

Na ustnih krasni biseri
Rude ti kervolitja;
Obliče sveto kervavi
Nemiljenega bitja.

Kako je bilo prej lepo
To lice, kakor zora, —
Sedaj ne najde več oko
V njem zdravega prostora.

Pa vendar, Dragi, hrepenim
Te serčno poljubiti,
Od tvojih lic nič ne bojim
Si lic okervaviti.

Kodričev tvojih kje je kras,
Ki so te lepotili?
Izpulili so pol ti las,
Kervniki vsi nemili!

Prej so se vsipali lepo
Lasje gosti na rame
Kot v gori Siloa mlado
Cipresje, radost za me.

Kar je ostalo tebi las,
S kervjo so napojeni,
Oropan ves je njihov kras,
Zdaj vsi so posušeni!

Te roke, lilije poprej,
Vse nežne, snežno bele!
Te lilije sedaj so, glej!
Vsahnele vse, zvene!

Tu gledam te in se solzim,
Ker ni te več spoznati,
Moj ljubi! kje se naj vtešim,
Bolesti polna Mati?

Zakaj si storil mi le to
Sijonski zvesti hčeri?

Saj sem ljubila te zvesto,
Kdo žalost to izmeri?

Glej, trepeta večernica,
Vsled moje bolečine,
Solzi z menoj cvetličica,
In jokajo rastline.

Oj, jokaj le, ves cvet, polje,
Zvezde, z menoj tožite;
Velike so mi, kot morje
Bridkosti strahovite!

Sedim prevzeta bolečin
Pod palmo s Sinom v gaju,
Sočutno luna zre z višin
In pomiluje naju.

Radoslav.

Pripovedka o pelikanu.

(Za praznik sv. Rešnjega Telesa.)

V starih časih je živela na polnočni strani ob morju ptica, bela kakor sneg, velika in močna: gnjezdo si je napravila na visoki skali tik morja. Imela je štiri mladiče, katerim je prinašala iz morja ribe, ktere je s potapljanjem lovila. Po noči in o slabem vremenu pa je skerbno legla v gnjezdo in grela mladiče. Pogosto se je borila po cele ure proti pticam roparicam. — Ne-koč se je prigodilo, da je morje nenavadno kmalu daleč na okoli zamerznilo. Tedaj si populi pelikan, tako je bilo ptici ime, mehki puh z vratu in pokrije z njim mladiče, da bi jih ne zeblo, in odleti čez ledene gore pogledat, če morebiti kje še ni zamerznilo, da bi mogel uloviti nekoliko ribic. Toda nikjer ne najde odperte vode in žalostno se verne k gnjezdu: tu mole lačni mladiči od daleč nasproti male kljunčke iz mehkega puha in tožno vpijejo po hrani, ker že 2 dni niso nič jedli. Pelikan tega ne more več prenesti. Skerbno zakrije zopet mladiče, da bi jim mraz ne škodil, potem pa leti čez širno ledeno morje, — in zopet nič vode! Tedaj pa sede na led in začne kljuvati in biti s kljunom ob terdo ledeno pločo, da bi dosegel vodo: toda ves trud, ves napor je zaman. Kri mu lije iz kljuna, in kljun je ves razbit in razmesarjen. Žalosten se zopet verne domu: od daleč čuje že prošnje in vpitje mladičev, in serce mu hoče počiti od bolesti, ko jim ne more pomagati. Zmračí se, merzla sapa piše in vihar divja, stari ptič pa sedi bolan in lačen nad gnjezdom in greje svoje mlade. Pa komaj se začne svitati, prično vnovič stokati in hrane prositi. Stari pelikan zbere vso svojo moč, leti daleč čez morje in zre željno po širnem morji, — zopet sam led in led; še enkrat sede na ledeno pločo in kljuje, — dokler ga bolečine ne prevzamejo, moči zapuste in oterp-

nejo noge: vendar noče na ledu umreti in po najhujšem naporu pride bolan in zmučen do gnjezda. Mladiči njegovi so pa od lakote in kričanja na tla popadali in zdaj ječe v snegu; ljubeznjivo jih prenese s posledno močjo v gnjezdo nazaj in jih pokrije zopet z mehkim puhom: toda mladiči mu zlezejo na hrbet, na glavo, in tišče vanj, naj jih vendar otme pogube. Ko vidi pelikan, da poginjajo mladiči od lakote, — kaj stori? Jame se grizti na vratu in persih, kjer je že prej izpulil mehki puh, pregrize žilo in derži odperto rano na zevajoče kljune mladičev; ti serkajo gorko njegovo kri, pri vsakem požirku pogledajo hvaležno proti dobrim nebesom, potem pa zopet željno serkajo rudečo kri, — dokler ne preneha teči. Potem se skrijejo zopet v gorki puh in sladko počivajo pod krili materinimi, a ne vedo, kako starko muči mraz in smertna bol, kako žalostno poveša onemoglo glavo. Precej pa, ko se zbude, vzdigavajo male svoje glavice proti materi, in prosijo hrane, a ne vidijo, kako ji ledeni oko; vendar se gane še enkrat, pogleda ljubeznjivo in nežno svoje mlade, pregrize zopet svojo žilo, in mladiči serkajo vnovič kipečo materino kri, potem zaspe. Stemni se, in merzli sever divja po ledenem morji, tuli po pečinah in klečeh, toda mladiči spe mirno pod gorkim puhom in materinimi krili: zjutraj se zopet izmotajo iz gorkega perja, odpro svoje kljunčke, plezajo na njeni herbet, jo cukajo za perje, stokajo in glasno kriče: pa mati se ne gane več; grozne bolečine, strašni mraz in pomanjkanje kervi jo je umorilo. Mladiči so pa vedeli še, kje so dobili kervi; jamejo zopet kljuvati, — pa kervi ne dobe, sterdila se je že; tergali in jedli so pa materino meso in se nasitili. Potem so zopet zlezli v globoko gnjezdo; tako so storili tudi opoldan in zvečer, drugi in tretji dan; rasli so in se okrepčavali, dokler ni zmanjkalo tečne hrane; tedaj so pa že toliko odrasli, da so mogli leteti; pripihal je gorak veter, led se je stajal, in mladi pelikani so zapustili svoje gnjezdo, poiskali si sami živeža in so ga tudi našli v obilnosti. Bili so veseli in dobre volje, si napravljali nova gnjezda — in pozabili na mater — pelikana. — Tako se glasi stara pravljica.

Pelikan je lepa podoba našega Odrešenika v najsv. Zakramentu; Njemu je dal torej sveti cerkveni učenik Tomaž naslov „zvestega pelikana.“ Del za delom te pravljice se krasno in resnično izpolnuje v skrivnosti sv. Obhajila. Pusto, merzlo ledeno morje s svojimi viharji je svet: skala, na kateri je imel pelikan gnjezdo svoje, je skala sv. Petra; gnjezdo na skali sv.

katoliška Cerkev. Preskerbei jo je, da moremo v nji stanovati, z mnogimi milostnimi sredstvi, s svojim varstvom in sv. Duhom! V to gnjezdo je postavil nas kot mlade pelikane v svetem kerstu in nas proti hudobnemu duhu branil s svojo močjo. Da pelikan kljub iskanju in kljuvanju ni dobil na ledenem morji jedi za svoje mlade, s tem se hoče le reči, da Gospod Kristus na vsem svetu ne najde ničesar, kar bi moglo obvarovati dušo večne smerti; proti tej smerti je edino in samo meso in kri Kristusa, pravega pelikana, kateri je rekel: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje.“ Kakor je tedaj daroval pelikan lastno svojo kri in pozneje tudi svoje telo mladim svojim za živež, tako tudi Gospod Jezus Kristus zbere vso svojo moč in modrost, vzame nepopisno skromno, nevidljivo, neoboroženo in smerti podobno podobo nase, da more dati svoje meso in kri v dušni živež. Ta pelikanova ljubezen se kaže vsa stoletja na oltarjih, in kazazala se bo tako dolgo, dokler se ne staja led in ne napoči večna pomlad — sodnji dan.

In, če bi po božji vsemogočnosti pelikan zopet oživel, in bi mladiči prejeli človeški razum ter izprevideli, kaj se je zgodilo, — kako veselo in ginljivo bi objemali starega pelikana, kako spoštljivo bi zerli ono rano na persih! Gotovo bi ga niti malo več ne žalili, ne bi se hoteli ločiti od njega in radi postavili zanj svoje življenje v nevarnost. Toda bili so le uboge živalice, niso imeli razuma, pelikan ni oživel, — in pozabili so ga. Kristus pa je od smerti vstal, živi med nami, ima še rane na telesu svojem, iz katerih je tekla njegova kri; in mi, mladi pelikani, razumemo in vemo vso stvar. S koliko ljubeznijo se moramo torej mi okleniti pravega pelikana v najsv. zakramentu, kako visoko čislati sveto mašo, kako goreče prejemati sv. Obhajilo, kako radi obiskovati Njega, kako bi moralo biti celo naše življenje le z Njim in samo za Njega! Vendar se med nami prav pogosto spolnuje: „pozabili so ga.“ Velikemu številu kristjanov je verček piva ali nekaj krajcarjev veliko več, kakor Pelikan v sv. maši; sveto obhajilo jim je predmet, da ga zasramujejo, njegova pričujočnost jim je deveta briga, in prav malo jih je, ki bi ga ljubili, kakor zasluži! Vsak dan moramo celo slišati, da ljudje, katerim je pot do tabernakelja znana od prvega svetega obhajila, kradejo sv. hostije, jih teptajo, okrog raztresajo ali v prostozidarske lože nosijo!

Nemški mesečnik „Pelikan“, kateri prinaša v 4. letošnji številki ta spis, ima, kakor tudi naša „Danica“, posebni namen, da pospešuje če-

ščenje najsv. skrivnosti, sv. R. Telesa, v duhu in smislu sv. Cerkve; vsled tega tudi namen. vse bratovščine in družbe, katerim je namen večje češčenje sv. hostije, podpirati, njih ude med seboj soznanjati, jim poročati o delovanju podobnih družb, ter da bi bilo vedno bolj in bolj hvaljeno, moljeno in slavljen božje serce Jezusovo v najsvetejšem Zakramentu po vseh tabernakeljih na svetu, vsak trenotek do konca sveta.

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

(Dalje.)

VII. Člen.

Od tod bo prišel soditi žive in mrtve.

Kralj in gospodar mora biti tudi sodnik; „Kralj, ki sedi na sodnjem stolu, razpodi s svojim pogledom vse hudo“ (Preg. 20, 8.). Ker je Kristus šel v nebesa in sedi na desnici očetovi, kakor Gospod vseh stvari, je očitno, da Njemu pripada tudi čast in služba sodnikova. In zato spoznavamo v apostolski veri: „Ta Jezus, kateri je bil odvzet od vas v nebo, bo tako prišel, kakor ste ga videli iti v nebo“ (Dej. ap. 2, 11). O tej sodbi pa moramo pomniti tri stvari.

Pervič je način sodbe, drugič resnica, da je ta sodba grozna, tretjič, kako se moramo k tej sodbi pripraviti.

Tudi o načinu sodbe si moramo ogledati troje: Kdo bo sodnik, kdo bo sojen in o čem se se bo sodilo? — Sodnik je Kristus: „On je tisti, ktereга je Bog postavil sodnika živih in mrtvih“ (Dej. ap. 10, 42.). Mrtvi pa so lahko grešniki, živi pa pravični; ali pa tudi: živi so tisti, ki bodo tedaj res živeli, mrtvi pa, ki so do tedaj že umerli. Kristus pa ni sodnik le v toliko, v kolikor je Bog, ampak tudi v kolikor je človek. In to iz treh vzrokov: Pervič morajo oni, ki bodo sojeni, sodnika videti: božanstvo pa je tako nepopisno lepo, da je nikdo ne more gledati, da ne bi se razveselil; zato bi pa nikdo izmed pogubljenih ne mogel videti sodnika, ker bi se tedaj veselil. Zato se pa mora Kristus pokazati v človeški podobi, da ga vsi vidi-jo: „In mu je dal oblast tudi sodbo delati, ker je Sin človekov“ (Jan. 5, 27.). Drugič je sam zaslužil to oblast v kolikor je človek. Njega kot človeka so po krivem obsodili, in zato ga je Bog postavil kot sodnika celega sveta: „Tvoja pravda je bila sojena kot hudobneževa; zato boš ti pravdal in sodil“ (Job. 36, 17.). Tretjič bo sodil Kristus kot človek tudi zato, da ne bodo ljudje obupali, ker jih bo sodil človek. Če bi namreč samo Bog sodil, bi se ljudje prestra-

šili in obupali: „Videli bodo Sinu človekovega prihajajočega v oblakih“ (Luk. 21, 27.).

(Dalje nasl.)

Poslanica prevzv. goriškega nadškofa duhovnikom.

Pozdravljeni častiti duhovniki!

(Dalje.)

Najbridkeje me je pa užalilo, da se imenovani časopis derzne mene stavljati v protislovje s prevzvišenim ljubljanskim knezom in škofom, kot bi jaz soglašal z liberalne stranke terditvami, obsojal njegove apostolske namene in čudovito modrost v delovanju, vzlasti pa, da bi ne soglašal z njim glede na politična prašanja. Imenovani časopis se je derznil dolžiti prevzv. ljubljanskega škofa, da je izveršil „fidei violatae crimen,“ da je kompromitoval katoliško vero in ves duhovski stan, da je v zlobne namene zlorabljal izpostavljanje sv. Rešnjega Telesa in da je več družega tacega zelo slabega ustanovil. Po teh opazkah je pristavil: „Srečni smo, da pri nas stvari še niso take. Naš nadškof daje duhovnikom popolno slobodo v političnem delovanju. Zato blagrujemo Goričane.“

Jaz toraj ta in vsa te verste očitanja s tem iz celega serca zavračam in hočem, naj vsi naši duhovniki in verniki vedo, da sem s prevzvišenim ljubljanskim škofom popolnoma jedne misli in da tudi glede na cerkveno politične zadeve ne učim družega evangelija, nego on, „ker vender ni družega; toda so nekteri, ki motijo vernike in hočejo preverniti Kristusov evangelij.“ (Gal. 1, 7.).

Sodim, da počenjanje imenovanih časopisov škoduje katoliški veri in kerščanskemu redu, in očetovsko opominjam vse one, ki sodelujejo, izdajajoč ali pisoč jih, naj opuste to počenjanje in se poboljšajo. —

Vas torej, častni bratje, opominjam, da časopisov takega mišljenja in delovanja, naj izhajajo v našem mestu, ali kod drugod v katerem koli jeziku, ne podpirate niti z dejanjem, niti z denarjem, in da jih ne prebirate. Ravno tako hočem in ukazujem, da podučite vernike, ki so izročeni Vaši skerbi, o tem mojem pismu in njegovi vsebini, koder in kakor se vam zdi primerno in jih skušate odverniti, da ne bodo brali časopisov, ki smo jih zgoraj omenjali.

In ker se tako pobija dostojanstvo in oblast škofov, ki jo napadajo cerkveni sovražniki z neverjetno prederznostjo, zato sodim, da je najbolj potrebno, da vernikom večkrat in obširneje govorite o značaju učeče cerkve in o škofovski oblasti, silno zabičujoč opomin sv. Ignacija: „Časti Boga, kot Stvarnika in Gospoda vseh; škofa pa, kot pervaka duhovnikov, ki nosi božjo podobo: Božjo zavoljo pervenstva, Kristusovo pa zavoljo duhovstva. V cerkvi ni nič večjega, nego škof, ki je Bogu posvečen v blagor celega sveta. Kdor spoštuje škofa, tega spoštuje Bog; tako bo pa tudi Bog kaznoval tistega, ki onega sramoti.“ (Ad Smyrn. 9.)

Nobenega vzroka ni, da bi se bal kak narod ali njegova čast cerkve ali škofov. Cerkev ne išče v narodih družega, nego kar je božje in Jezusa Kristusa. Gospod Kristus mora vladati ne samo posamnim ljudem, marveč tudi celim narodom: „Prosi me, in dal ti bom narode v delež.“ (Ps. 2, 8.)

Zato ne najde narod miru, dokler ne prizna Jezusa Kristusa za svojega kralja. Škofje pa, namesto Kristusa poslani, (II. Kor. 5, 20.) ko skušajo utrditi kraljestvo Jezusa Kristusa in njegove pravice, ne samo ne nasprotujejo narodom in njihovim pravičnim težnjam, marveč celo verlo pomagajo njihovemu srečnemu razvoju in podpirajo njihovo resnično slavo. „Pravičnost namreč povzdiguje narod; greh pa dela ljudstva nesrečna.“ (Preg. 14, 35.)

Če pa ostanejo v svojih sklepih imenovani časopisi, kar odverni Bog, in kar upamo, da se ne bo zgodilo, in če se ne spametujejo, potem naj vedo vsi verniki, tudi neduhovniki naše škofije, da je vsem prepovedano pod smertnim grehom podpirati, brati ali obderžavati jih na kakoršen koli način.“

(Dalje nasl.)

Nekaj o vzgoji.

(Konec.)

Ker jih pa nočejo kaznovati ter so zadovoljni z jokom in stokom nad svojim lenim sinom, dožive zavoljo njega le sramoto, tako da se naposled skoro boje podati se med ljudi in v družino. —

Zelo napačno je nadalje, ako obrekujejo in opravljajo, posebno še v boljših hišah, duhovnike in šolo — v pričo otrok. Žal, da pri taki priliki le preradi pozabijo, da nismo v tem srečnem stanu, da bi nam pečene piške v usta letele, in da se mora mladi človek vendar tudi nekaj učiti, da more v poznejšem življenji sam vspešno nastopiti. O da bi vsaj sprevidili nekteri stariši, da zelo škodujejo svojim otrokom, ako besedičijo o šolah ter dajo tako potuho lenobi svojih otrok! Veroučitelj kakor tudi učitelj — to vem iz svoje mnogoletne skušnje — prizadevata se na vso moč, da izobrazita v veri in npravnosti otroke; porabita vsako priložnost, da izučita otroke, ki so jima izročeni, za dobre kristjane, zveste domoljube in koristne ude človeštva; razlagata jim, posebno kadar učita veronauk, jezike ali zgodovino, njih dolžnosti, ktere imajo kot ljudje, kot otroci božji ali deržavljeni spolnovati; opominjata jih premnogokrat k lepemu obnašanju, k obisku službe Božje, posebno sv. maše, kakor tudi k vaji v dobrem in storita sploh vse, kar jima ukazuje vest kot učiteljima mladine, vendar — kako žalostno! — kar sta sozidala, kar sta težko in z velikim trudom dosegla, to razrušijo takoj domači in stariši, ki nasprotujejo lepim šolskim načelom! Kako žalostna vzgoja! Marsikteri veroučitelj mi bo moral priterditi! Revni so otroci, kterih ne spodbujajo že v domači hiši k strahu božjemu, k molitvi in pokorščini do vseh od Boga postavljenih oblastev, do cerkve in deržave! Ubogi stariši, kterih otroci so odrasli brez verskih načel, brez potrebnega znanja svojega visokega poklica; ubogi stariši, ki se ne trudijo vedno, otroke svoje vzgojiti v dobre, pridne kristjane, kajti, ako so dobri kristjani so tudi dobri domoljubi!

Ponavljam: vzgoja v domači hiši je najvažnejša šola, in življenje zamore edino le na tej podlagi kaj doseči in učiniti; stariši ali njih namestniki položijo temeljni kamen za vso človeško vzgojo; šola in življenje zamoreta jo le spopolniti; koder je tedaj podlaga slaba in ničevna, tam ziblje se cela hiša, tam celo poslopje ni ničesar vredno; prej ali slej razpade starišem in obžalovanja vrednim otrokom v škodo, in ravno to je vzrok slabega življenja premnožih, ki

postanejo sčasoma sami sebi in drugim v nadlogo. In morebiti nimamo večkrat priložnosti, prepričati se o tem? Ali nam ne opisujejo natanko tak stan spisi javnih časnikov o tatvinah, goljufijah, samomorih itd? Zatorej, prečastiti bralci in bralke, skušajmo z vsemi svojimi močmi prizadevati se, da postane vera, ta lepi, z neba nam poslani božji plamen, zopet podlaga vzgoje, da zadobi pokorščina, najlepši cvet dobre vzgoje, zopet svojo moč ter se bo brez vsacega izgovora zahtevala od mladine! Rečem: postavam zdrave vzgoje je popolnoma primerno in ima za mladino najboljše nasledke, ako se pokorščina zahteva, koder nočejo takoj in proustvoljno vbogati.

Ako hoče vzgojevalec to lepo ime po pravici zaslužiti, mora znati hudobijo, derznost in samoglavost odpraviti; mladina s svojo kratkovidnostjo in brezskernostjo seveda ne spozna velikanskega dobička proustvoljne pokorščine; zato se ji zdi pokorščina le težko breme, katero ji krati njeno prostost. Ko pa pridejo polagoma leta, kadar mora mladina v praktično življenje stopiti, ko se mora udati večkrat prežalostnim razmeram življenja; ko mora sama truditi se in delati za se in za druge: o tam prav dobro vse spozna mož in zelo velikokrat hvali ljubega Boga s povzdignjenimi rokami, da mu je bil dal ostrega očeta, ostro mater ali strogega učitelja, ki so ga znali berzdati, krotiti in odpravljati njegovo jezo, in spominja se jih s hvaležnim srcem in z največjo ljubeznijo, če prav že dolgo počivajo v hladnem grobu. Le če se vzgaja in izreja mladina na podlagi kerščanskega nauka, v pobožni, zvesti in proustvoljni pokorščini; če se vsled tega tako neogibno potrebno spoštovanje do oblasti postavne, cerkvene in državne, katero je Bog sam hotel in postavil, zopet vrine v največje kroge ljudstva; če postane prepričanje zopet splošno, da le zvesto in proustvoljno izpolnjevanje zlasti cerkvenih postav podari človeku pravi mir in zagotovi njegov časni in večni blagor: le potem odstranili se bodo tako različni in obžalovanja vredni vzroki nezadovoljnosti v sedanjem tako bolehnem človeštvu, nastopile boljše in srečnejše razmere in dosegla ona zadovoljnost, brez katere se mirni napredek družbe, kateri se sme gotovo najbolj želeči in od vsacega zahtevati, ne more razviti, razširiti in obstati.

Janez Repič.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Železnikov, 13. maja. (Smert in pogreb v. č. g. župnika Jos. Škofic-a.) Ni še minulo dvoje let, in že v drugič se pri nas, žal! ponavljajo besede pesnikove:

«Grob je nemilo zinil, — —

In angelj iz sveta je zginil!» —

30. avgusta 1894. l. umrli so nam namreč na veliko žalost fare in okolice v cvetu let, ne še celo 24 let stari, preblagi č. g. kapelan Franc Božič; — ni še dobro ta rana zaceljena, in že nam je britka kosa neizprosne smerti zadela drugi, še dokaj hujši vdarec: Vpihnila je lučica življenja tudi našemu preljubljenemu in velečislranemu gospodu Jos. Škofic-u v najkrepkejši dobi njih let. Kaj je za človeka starost 37 let, — ni li to čas, ko so moči za delovanje najčilejše, veselje za življenje najživejše? Toda

naša pesem je hotela poterditi vnovič resnico: „Smert ne zbera, sploh pobera, nič ne čaka starosti!“ Iz hvaležnosti, pa tudi iz zgodovinskega namena, da bi spomin na preblagega pokojnika ostal v srcih sedanjega rodu in ohranjen bil tudi potomcem, zapisani naj ostanejo v cenjeni „Danici“ kratki podatki o prezgodaj umrlem našem v. č. g. župniku Jos. Škofic-u —

Rodili so se rajni gospod v Mirni Peči na Dolenjskem 1. marcija 1859. leta. Šolali so se nekaj doma, nekaj Novem Mestu, nekaj pa v Ljubljani. Učili so se tako marljivo in dobro, da je bilo njihovo ime baje vsako leto brati med prvimi odličnjaki. V mašnika so bili posvečeni 7. julija 1883. l. Ker niso bili posebno trdnega zdravja, tedaj za službovanje v goratih farah ne sposobni, delovali so kot kapelan nekaj časa v Polhovem Gradcu, potem pa v gorenjskih Begunjah, v Predosljih in v Podbrezjah; — kakih 5 let so bili župnik v Zaplani, potem pa so morali zaradi bolehnosti stopiti v začasni pokoj. Kakih 7 mesecev počivali in preživeli so v Terbojah pri Smledniku, delali pa tudi med tem pri dušnem pastirstvu, kolikor jim je to dopuščala njihova bolehnost. Ker se jim je bilo v svežem gorenjskem zraku zdravje nekoliko zboljšalo, in so zraven videli težavo velikega pomanjkanja duhovščine, želeli so vstopiti zopet v stalno pastirstvo. K nam v Železnike so prišli najprvo kot farni upravitelj 30. maja 1894. l., kot župnik pa so bili inštalirani 9. avgusta ravno tistega leta. Vse njihovo delovanje je bilo tiho in mirno, zraven pa vendar plovitvo, neutrudeno so delovali za čas, ko so bili č. g. kapelan bolni, v šoli, spovednica jim je bila zelo priljubljeni kraj, zlasti pa so se za cerkvene govore zelo vestno in marljivo pripravljali in bili toraj kot pridigar jako priljubljeni pri domačih faranih in vsej okolici. Za otroški poduk pri veroznanstvu so vpeljali koj ob svojem prihodu ta novi red. Ob nedeljah se je morala pred kerščanskim naukom sniti vsa šolska mladina v presvetišču okrog velikega altarja, kjer so z njo, preden so šli na prižnico, molili na glas vse predpisane kratke molitvice iz kerščanskega nauka. S tem je bila starišem dana tudi prilika, videti in opazovati otroke, kako se v cerkvi vedejo in obnašajo. — Vse večje nedelje in praznike so imeli tudi I. sv. mašo z blagoslovom, češ: da bi oni, ki se II. sv. maše niso vterpeli vdeleževati, te dni brez zakramentalnega blagoslova ne ostali. — Da bi po mogočnosti pospeševali bogoljubno življenje pri faranih, so lanske spomladi vpeljali bratovščino sv. Družine, v katero se menda vpisane vse družine cele fare. S tem so si postavili pač dolgotrajni duševni spominek pri vseh družinah. Kaj prijetno je priti v hiše in viditi v vsakej po mogočnosti olepšano „Vsprejemnico“ v okviru na najočitnejšem kraju. Gotovo bi bili s to bratovščino vžili obilno dušnega veselja, ko bi jim bil dal Gospod Bog dalje živeti. Ene reči se je pa bilo vedno bati, da bi jih pogostna bolehnost ne prisilila zopet v začasni ali pa celo v stalni pokoj. Na kako smert pri tolikih letih drugi pač nismo mislili, oni sami pa so vendar o tem pogosto govorili; — se vé: vedeli in čutili so, kako gre z njihovim zdravjem vedno bolj navzdol. Zlasti jih je močila suhota in neka nesterpna žeja. (Maševati so morali toraj zjutraj po mogočnosti zgodaj.) Že v postu se je njih stanje

čezdalje bolj hujšalo, toraj so želeli po Velikej Noči iti kmalu v Ljubljano poiskati si zdravniške pomoči. II. nedeljo po Veliki Noči so se nam zdeli še prav krepki, imeli so zjutraj pridigo in popoldan kerščanski nauk, in sicer — česar pa ne bili nikdar mislili, oboje zadnjikrat. Ker je ravno evangelij tako nanesel, povdarjali so v pridigi posebno vneto, kako morajo dušni pastirji in verniki drug za drugega moliti, in so se, — kakor v nekem prečutju — posebno goreče in nekako milo faranom priporočevali v molitev. Marsikdo je pozneje govoril o tej pridigi ter djal: „To je bilo pravo gospod župnikovo slovojemanje!“ — 21. aprila odpeljali so se v Ljubljano ozdravljati. Vsi, oni in mi smo upali, da se kmalu povernejo zboljšani in okrepani zopet na dom. Dne 27. aprila, — v dan gosp. † monsign. L. Jernovega pogreba, obiskal jih je pisalec teh verstic v hiralnici „Leoninum“ v Ljubljani, to da žal, našel je njihovo stanje dokaj slabše, kakor je bilo doma. Vkljub vsakdanji zdravniški pomoči in najboljši postrežbi pešali so očividno; še hujše pa me je oplašila ob odhodu vratarica „Leonine“, rekoč: „Gospoda župnika boste javljne kedaj več dobili nazaj v Železnike!“ To so pač morali bolnik čutiti tudi sami, vendar so pa gledé na pregovor: „Doma je vendar le doma“ napeli vse sile, in povernili se na večer 2. maja, v soboto, domov. V nedeljo, 3. maja zjutraj so še maševali, brali mesto pridige sv. evangelij in po sv. maši še obhajali, — vidilo se je pri vsem, da le oni sami in Bog vesta, z koliko neizrekljivo težavo in naporom so doveršili to svoje poslednje cerkveno opravilo. Bati se je bilo celo, da ne bodo skončali sv. obreda, in so res tudi sami djali, da so ga prav komaj. S tem dnevom pa se je pričelo nekako že tudi njihovo vmeranje. Neizrečeno hudo so terpeli, tako da se sme misliti, da so vice že tukaj prestali. Ob njihovi smertni postelji se je tudi moglo spoznati, kaj pomenijo svetopisemske besede: „Nebeško kraljestvo silo terpi.“ V soboto zjutraj 9. maja so bili na smert prevideni, koj za tem vredili tudi svoje časne zadeve. Upanje smo pa vendar še vedno imeli, da bo sila bolezni še kaj prijenjala, zlasti ker se je po vsej tari obilno molilo za njihovo ozdravljenje, in se je slednji dan mnogo nedolžnih ročic dvigalo proti nebu v ta namen. V sredo, 6. maja je bila sv. maša tudi pri Materi Božji v Suši za bolnega gosp. župnika, katere se je vdeležilo izvanredno veliko faranov. Prosilo in molilo se je, a žal, nismo bili uslišani. Že v nedeljo zvečer bati se je bilo najhujšega, pa moč zdravih pljuč vstavljala se je do ponedeljeka, 11. maja zjutraj do 6. ure, ob kateri so mirno kakor dete v maternem naročju zaspali ter izdihnili svojo blago dušo! Donenje mertvaških zvonov je s silno žalostjo navdajalo vse farane in tudi okoličane, katerih je v ponedeljek in torek vedno, po dnevi in tudi po noči, obilica klečala okoli mertvaškega odra. S stolpa farne cerke je plapolala, v znamenje obče žalosti, črna zastava. —

Prelepo je zlatilo jutranjo solnce 13. maja verbove naših gor. — mlado cvetje livad in sadosnega drevja zaljšalo je naš kraj in vso okolico, — tudi ptički so žvergoleli vesele juternice, — le obrazi prebivalstva, ti so kazali splošno in globoko žalost, kajti temni grob je stal odpert, da bi sprejel v svoje hladno krilo telesne ostanke prezgodaj umerlega v. č. g. župnika. Čim bolj se je bližala 10. ura,

čas pogreba, tim bolj se je shajalo ljudstvo od blizu in daleč k prežalostnemu obredu. Ob desetih oglasijo se žalostni zvonovi iz lin obeh cerkv. 18 vv. čč. gg. duhovnikov, njim na čelu preč. g. kanonik Jan. Sušnik, priverstilo se je sem od farne cerkve in opravilo pri kersti predpisane cerkvene molitve. Nato so zapeli pevci „Bral. društva.“ „Blagor mu, ki se spočije!“ in zdajci jel se je pomikati žalno-veličastni spreved po ovinku proti farni cerkvi. Za križem je šla šolska mladina z zastavo. Vsi otroci, dečki in deklice, imeli so v rokah goreče svečice. Molili so ob enem na glas sv. rožni venec. Za mladino šlo je „bralno društvo“ z zastavo; za njim so nosili vence, 1 dar je bil blagorodnega gosp. Jan. Globočnik-a, drugi dar njegovega gosp. brata Leopolda in eden darovan od strani županstva s napisom na trakovih: „Prečastitemu gospodu župniku — žalujoci farani.“ Za čč. gg. duhovniki in rakevjo šli so užaljeni sorodniki, potem občinski odbor s svečami, za njim je šlo nad 30 parov černo oblečenih odrasčenih deklet z gorečimi svečami in zadnjič ostalo občinstvo, možje in žene. V cerkvi so se opravile najpred cerkvene molitve (bilje), in vmes se je bralo tudi več sv. maš; zatem so stopili na prižnico prečastni gosp. kanonik Sušnik, ki so v kratkem poljudnem govoru popisali najpred življenje in delovanje pokojnikovo, dali navzočim več primernih naukov in slednjič priporočili rajnega v. č. g. župnika vsem v molitev in pobožni spomin. Poslednjič so opravili preč. gosp. kanonik še slovesno černo sv. mašo z azistenco. Ko je bilo vse to skončano, vzdignil se je spreved na pokopališče k sv. Frančišku, kjer se je položila pred velikim Križem v grob rajn. sem. duhovna g. Mateja Lotrič-a († 1864.) tudi mertvo truglo preljubljenega rajn. v. č. gosp. župnika. Ko je zagrnila črna perst rakev, opravile so se še zadnje mertvaške molitve, zapela se pesem: „Nad zvezdami,“ in skončano je bilo žalostno opravilo. Navzoči so se polagoma užaljeni razšli, v imenu vseh pa naj ostane v poslovilo na grobu zapisano:

Bog nam daj vsim enkrat srečno vstat,
Sniti zopet se veseli tam v dolini Jozafat!

L.

Od sv. Gregorja. „Oj zlati čas sv. misijona, da smo ga, učakali tudi mi!“ Tako pesem!

Da so resnične te besede, da je zlati čas — čas sv. misijona, o tem smo se popolnoma prepričali. — Čas sv. misijona je čas izveličanja; čas posebne milosti Božje. Da res, blaženi so bili dnovi — dnovi od 18—26. maja! Marija je vslišala prošnje naše. Vsaj smo že poprej molili v cerkvi in Marijo prosili, da naj ona izprosi obilo sadu. Gospod župnik so Marijo, ko so izročili preč. gosp. misijonarjem štolu in križ, goreče prosili, da ona mora pomagati; če ne bo, ne bomo zaupanja imeli. Marija je vslišala prošnje! Sad je bil obilen. Besede preč. g. misijonarjev so padale v pripravna serca in lep sad donašajo. Bilo je obhajanih 1700. Pomagali so preč. sosedni gospodje!

Ljudje so bili po noči in po dnevi v cerkvi. Nobeden ni hotel biti doma. Precej prvi dan bila je cerkev polna; potem pa vsaki dan natlačena, ker so tudi iz sosednih fara hodili ljudje k govorom in k spovedi. Videli smo ljudi iz 11 fara. Pri toliki gneči so vender bili ljudje zdravi in najmanjšega nereda ni bilo. Vse je zadovoljno! Kličemo preč. g.

misijonarjem: Bog plačaj vaš trud! Bog plačaj so-
sednim dohovnom! Ostali nam bodo ti dnovi sv. mi-
sijona vedno v spominu!

Iz Reke 25. majnika. Sad šmarnic. Na milijone
vernih kristjanov opravlja šmarnice ta mesec. Šmar-
niški pridigarji se trudijo, da bi vneli svoje poslu-
šalce Mater Božjo gorečo častiti. Hervaški šmarniški
pridigar iz Jezusove družbe v Reki je dosegel z
božjo pomočjo, da se je blizu 4800 Hrvatov in Lahov
zapisalo in posvetilo svoje serce tersaški Materi
Božji. Naročili so neko serce in vanj dali podpise
in ga postavili na oltar Matere Božje. Iz tega na-
mena so prišli binkoštni ponedeljek ob 6. uri zjutraj
v velikanski procesiji, kakoršne še stari ljudje ne
pomnijo, na Tersat v najlepšem redu. Procesije so
se vdeležili otroci, dečki, ki so se podpisali, — imeli
so veliko svetinjo tersaške Matere Božje na persih, —
dekleta in žene pa na višnjem traku okoli vratu;
bilo je zraven tudi prav veliko mož iz vseh stanov.
Prepevali so hrvaško, drugi laško in tako so tudi
molili pred podobo Matere Božje: Hrvat zraven Laha,
Slovenec zraven Nemca v najlepši, kerščanski edi-
nosti. S tem so Rečani očitno in prostovoljno poka-
zali, da je Reka še vedno kerščanska in dragi bralec,
ali ni to že lepa pokora iti tešč, (tešč so bili skoraj
vsi, ker jih je bilo veliko pri spovedi in pristopilo k
sv. obhajilu) iz Reke na Tersat po stopnjicah, katerih
je 426, ko bi lahko šli po prav lepi novi cesti?
Reški šmarniški pridigar je lahko zadovoljen, zakaj,
ako je vsak samo eno Češčena Marijo zmolil na
Tersatu, bilo jih je zmoljenih ta dan najmanj šest
tisoč*). Ko je prišla procesija na Tersat, imeli so
kratak govor, potem slovesno sv. mašo, po kateri jih
je prav živo opomnil laški pridigar, da naj nikdar
ne pozabijo tega dneva, in da so posvetili svoje
serce Materi Božji, na katero naj vedno mislijo, ker
so pri Nji njih podpisi. Ko so se malo odpočili in
oteščali, so se zopet zbrali v cerkvi, pa vsi niso
mogli vanjo priti, ker je bila za ta dan premajhna.
Potem so začeli peti litanije Matere Božje in se ver-
nili veseli in zadovoljni v procesiji v Reko.

Razgled po svetu.

Verl predstojnik. O prazniku sv. Reš. Telesa je
v nekem mestu na Nemškem odšlo več službeno
prostih železniških uradnikov v cerkev, da bi se vde-
ležili sv. maše in procesije. Neki železniški čuvaj pa
ni mogel iti z njimi, ker ga je služba zadržavala.
Kar pristopi protestanški železnični nadzornik k
njemu in ga vpraša: „No, zakaj se pa vi nočete pro-
cesije vdeležiti?“

„Rad bi se vdeležil, gospod nadzornik, toda
služba —“

„Kar pojdite za dve uri, bodem že jaz vraval.“

„Toda, gospod nadzornik,“ odverne katoličan,
„v pol ure pride vlak in jaz moram biti na svojem
mestu.“ —

„Že dobro le pojdite v cerkev, jaz vas hočem
nadomeščati ter za vse biti odgovoren!“

In verli nadzornik, ki je bil od daleč nameščen
v tej katoliški občini sicer, kot protestant, toda z

*) Na binkoštni ponedeljek pride ta dan vsako leto za-
obljubljena procesija iz treh fará in popoldne so bile šmarnice
prav dobro obiskane.

dobrim srcem, je opravljal tisti čas nizko službo
svojega podanika, da je oni mogel se vdeležiti službe
Božje. — Klobuk z glave pred takim možem! („Kat.
Missionsblatt.“) In dandanes se dobe katoličani,
kteri svojim podložnikom niti zapovedanih verskih
dolžnostij ne puste spolnovati! —

Grozna nesreča. Zadnja „Danica“ je prinesla
novico, da je bil ruski car Nikolaj II. 26. maja
kronan za ruskega vladarja. Godilo se je to v Moskvi.
— Toda sredi največjega veselja se je pripetila mi-
nulo soboto v Moskvi grozna nesreča. Zjutraj na
vse zgodaj se je zbrala nebrojna množica občinstva
iz vseh krajev, da bi se vdeležila napovedane ljud-
ske veselice. Ob 5. uri zjutraj se je imela pričeti
razdelitev jedi in pijače med nad stotisoče broječo
množico. Pri tej priliki je nastala tolika gnječa, da
se razdelitev ni mogla mirno veršiti. Vsak je hotel
biti prvi in vsled tega je nastal tak nered, da po-
licaji, vojaki in drugi reditelji niso mogli ničesar
opraviti. V malo trenutkih je bilo 1138 oseb mrtvih
in blizu 500 oseb ranjenih. Čez eno uro še le za-
vladal je red po mestu in tedaj so imeli dovolj opra-
vila z mrtvimi in ranjenci. Čara je ta strašni do-
godek zelo vžalostil. Precej je zapovedal, da se iz-
plača rodbini vsacega poškodovanca 1000 rubljev t.
j. 1620 gld. in mrtvi pokopljejo na njegove stroške.
Natančno število poškodovancev še ni popolno znano
in skoraj gotovo jih je bilo še več ponesrečenih,
kako pa zgorajšnje številke povedo.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Marijina božja pota.

b) Posebni nameni:

4.) **Sv. Rešnje Telo.** Očitni, slovesni obhod Jezusov v naj-
svetejšem Zakramentu. Evharistična društva. Duhovniki in ob-
hajanci.

5.) **S. Bonifacij.** Eđinost med katoličani. Da bi se bratje
ki tiče v zmoti, hitro povernili. Stiske razkropljenih nemških ka-
toličanov.

6.) **S. Norbert.** Premonstratenci. Odvernitev nevarnostij
ktere prete od tujcev v veri in pravosti. Zavetišča za zanemar-
jene otroke.

7.) **S. Robert.** Cistericienci. Nesrečne žertve socijalistične
goljufije. Mladina, da bi goreče opravljala šestnedeljsko pobožnost
na čast sv. Alojziju. — Toplice in letovišča.

8.) **Medard.** Lahkomišljeni sinovi in hčere, ki ne molijo in
ne spolnujejo svojih dolžnosti.

9.) **Kolumb.** Zadeve sv. katoliške cekve v Ameriki. Izse-
ljenci. Vrednik. Odvernitev živinske kuge.

10.) **Marjeta.** Severne dežele. Zakonske zadeve. Zvesti
posli. Stavbinske zadeve.

11.) **Barnaba.** Oznanovalci sv. vere. Brezštevilno duš, ktere
se odtegujejo sv. zakramentom. Oddaja vplivnih služb. Mornarji.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca,
sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev

varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešešotvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba naši ljubi Gospej za zdravje, ako je Božja volja. — Družina, polna socijalnodemokratskega duha, za spreobnjenje; zlasti nek bolnik v tej družini, ki noče o duhovniku ničesar slišati — Neroden mož se priporoča v molitev za spreobnjenje.

Zahvale.

V velikih skrbih sem bila zaradi neke časne stvari. Tu sem se z devetdnevno obrnila k Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu z obljubo, da hočem v »Danici« naznaniti, ako bodem uslišana. Sedaj sem bila uslišana in naznanjam to v »Danici.« Čast in hvala Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu. — Priporočam se še v prihodnje. J. U.

Jaz sem zbolela 2. februarja 1896 in 19. aprila se mi je bolezen tako shujšala, da so me morali prevzeti s sv. zakramenti za umirajočo. V tej stiski sem se zatekla z vsem zaupanjem k Materi Božji ter obljubila to-le dvoje: devetdnevno na čast Marijinemu Sercu in v »Danici« bom razglasila uslišano molitev. Devetdnevno opravljal sem 3 krat. Hvala Bogu! Če tudi ne še popolnoma zdrava, vendar mi je Marija vsaj toliko sprosila, da morem domača dela opravljati. Pri 60 letih sem res še precej tedna postala. Res »še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je Marijo prosil in klical.«

V Kropi, 29. maja 1896.

M. S.

Listek za raznoterosti.

Nekaj veselega. Kristus je res ogenj, ki vnuema, ki vžiga. V Ljubljani se je zbralo več mož, kateri hočejo tudi po noči častiti sv. Rešnje Telo. Začelo se bo v stolnici. Vsak prvi četrtek v mesecu in sicer od 9 ih zvečer do 4 ih zjutraj molilo jih bo vsako uro nekaj pred Najsvetejšim. Tako je prav!

Ljubljana. Prihodnji četrtek, 11. junija, bode v uršulinski cerkvi ob 5 ih zjutraj slovenska pridiga in sv. maša pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom za ude bratovščine »vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa.« Med sv. mašo je skupno sv. obhajilo za ude. Tudi ob 4 ih zjutraj je ta dan sv. maša za žive in umerle ude bratovščine.

Ljubljana. Kakor je bilo koj spočetka naznanjeno bralcem »Zgodnje Danice«, vršile so se tudi letošnji majnik »šmarnice« po ljubljanskih cerkvah, zlasti pa v stolnici, kaj slovesno. Povsod je bilo obilo vernega ljudstva. Kakor že omenjeno, imel je v stolnici vsako jutro šmarnični govor preč. g. stolni kanonik in župnik J. Flis, ki je temeljito in popolno opisoval Marijo kot najzvestejšo služabnico sv. R. Telesa ter vspodbujal z iskrenimi besedami vernike, naj jo posnemajo v ljubezni do Najsvetejšega. In vidi se — ne brez uspeha. Gosposko in kmečko, staro in mlado, bogato in revno začelo se je obilnejše in neustrašenejše zbirati okrog Jezusa v »zakramentu ljubezni.« Verniki so začeli kazati spoštovanje do sv. R. Telesa obilnejše tudi s tem, da dostojno pred Njim pripognejo tudi svoje koleno, in če je izpostavljeno, pokleknejo na obe kolena — ne pa da bi samo nekoliko »pocincali« pred Najsvetejšim, kar je takó nedostojno. Največja pridobitev pa je v tem, da se tudi možki ne sramujejo Jezusa

— svojega Boga, skritega v najsvetejšem Zakramentu. Takó je prav! Jezus je za vse tu: ne samo za ženske, temveč tudi za moške. On hoče imeti vse okrog Sebe — vse, brez razločka stanú ali spola. Zató proč z onim neumnim in škodljivim strahom pred ljudmi! V resnici: ni ga lepšega prizora, kakor je ta — ako uboga stvar kleči v prahu pred svojim mogočnim Stvarnikom, kteremu se izroča popolnoma, od ktereга pričakuje vse. Neustrašeni čistilci sv. R. Telesa bodo pa tudi sam še spoznali, da zna in more dati Jezus neprimerno drugačno in večje veselje, kakor ga daje svet z vsemi svojimi veseljami. Zato kličemo: kar vas je, bodite stanovitni — drugi se jim pa še pridružite!

Zvečer ob 7. uri je imel nemški govor P. Ache H. J., ki je kaj mikavno opisoval Marijo kot »začetek našega veselja«. Tudi pri njegovih govorih je bila cerkev vedno polna. Nekak glavni namen njegovih govorov je bil ta, da bi ljudje več molili. Koj spočetka je rekel, da je Bog vpeljal majnikovo pobožnost zato v katol. Cerkev, da bi ljudi spodbudil k obilnejši molitvi. Današnji svet premalo moli; premalčno opravlja ali popolnoma opušča svoje vsakdanje molitve, zato je toliko gorja. In konečno ko je govoril o molitvi Marijini, spregovoril je pomenljive besede, da on deli vse ljudi v dva glavna dela, ne v »dobre« in »hudobne«, kakor nekteri — temveč v one, ki molijo in one, ki ne molijo. Ako namreč človek moli, postal bo kmalu iz hudobnega dober, ako pa nič ne moli, ostal bo zmirom v grehih t. j. hudoben. Torej molitev prav za prav loči ljudi v 2 dela. Tudi vspeh njegovih govorov videl se je obilen, več je pa še nevidnega. Pri litanijah je vsak dan za govorom obilna množica obstoječa večinoma iz gosposkih ljudij glasno in močno prosila: »Mati Kristusova, Mati našega odrešenika — prosi za nas!«

Naj pride nad svet, kar hoče, naj ga Bog, ker je tako liberalen, v prihodnje s to ali ono šibo obišče. — Jezus v sv. R. Telesu bo »svoje« varoval... in na drugi strani tudi Marija »svojih« zapustila ne bo!

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev: S Save 7 gld. 45 kr. — S Št. Gregorija 10 gld 50 kr. — Iz Štange 16 gld. — Z Goričice 61 gld. 15 kr. — S Planine nad Vipavo 19 gld. 40 kr. — Iz Hrastja pri Kranju 10 gld. — Z Gorjan 40 gld. — Iz Škofje Loke 80 gld. — Iz Borovnice 54 gld. — Iz Mekin 25 gld. — Iz Unca 8 gld. — Iz Metlike 40 gld. — Iz Ljubnega 10 gld. 50 kr. — Iz Žaline 19 gld 50 kr. — S Selc 66 gld. 30 kr. — S Kolovrata 30 gld. — Z Brda 30 gld. 50 kr. — S Tunjc 28 gld. — S Krašnje 12 gld. 50 kr. — S Kamne Gorice 47 gld. 94 kr. — Iz Podlipe 13 gld. 55 kr. — S Poljanice 4 gld 50 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana iz Krobe 1 gld. — Neimenovana 50 kr. — Neimenovana 60 kr. — Neimenovani 20 gld. — Neimenovana 6 gld.

Za kruhe sv. Antona: Neimenovana 1 krono. — Neimenovana iz Krobe 1 gld. — Neimenovana 50 kr. — Neimenovana 1 krono — Č. g. L. Kristofič, župnik v Kovorju 1 gld. 50 kr.

Za naše Salezijance: I. K. iz Č. 1 gld.

Za kake misijone: Neimenovan 100 gld.

Za Marijanišče: Neimenovana 20 gld.

(Drugi darovi prih.)